

та войска, единъ отдѣлъ отъ Казанлъкъ, която отивала на помощъ за Ески-Загра, срѣщнала разбитата къмъ Башитѣ и село Дервени и се върнала назадъ, дѣто като прѣминуватъ р. Тунджэ, остановихъ се тамъ на почивка и прѣспаватъ нея нощъ. Покрай нея и мнозина избѣгнаха отъ Ст.-Загра прѣпушовахъ тамъ, а пакъ други пристигнахъ въ Казанлъкъ още него день вечерята. Кога се мръкна въ Ешеклии и взе да се стъмнява, свѣтлината на огенътъ блѣсна въ синето небе, която доказваше, че града е запаленъ да гори безъ милость; а и голѣмий вѣтръ, който се появи прѣзъ вечерята и нощта, още повече прѣскаше свѣтлината и димътъ, що се издигаше надъ нея, красеше върховетѣ на Срѣдна гора съ тъменъ облакъ подъ ясно свѣтло небе. Всичко туй отражение глѣдахме по небето; но нѣмаше що да сторимъ, дѣто слѣдъ размѣнение на нѣколко тъжни разговори, най-послѣ слѣдъ вечерата прѣдадохме се безъ страхъ въ обятията на съня. По вечеря изъ селото разни смутове обзехъ сърдцата и на Българи и на Турци, дѣто селото зѣ грижата да постави нощна стража за пазение тишината до утрѣнта, каквото да се неслучи нѣкакво смущение и недоразумѣние, тѣй щото слѣдъ зимание мѣрки малко тревогата се поуспокои.

Утрѣнта 20-й Юлий станахме въ Срѣдата на Илинденъ, омихме се, прикрѣстихме се, поблагодарихме Бога за избавиенето ни; та дордѣ да се поокочитимъ на кждѣ сме и какво ще правимъ, братъ ми Андонъ излѣзаль по селото, подплашили го нарочно разбира се отъ тамкашнитѣ селени за да се махнемъ отъ селото имъ, казватъ му: «че Турцитѣ идели съ червени байраци къмъ селото, щото той дохажда и викна безъ мѣсто върху другитѣ, а пакъ азъ виждахъ, че Русската аванъ-гвардия коница, която съглѣжда за неприятель отиваше къмъ Срѣдна гора, дѣто ако имаше Турци тѣй щѣхъ да бѣгатъ, а то било бѣгающитѣ селянки; та бѣхъ принуденъ да оставя дрѣхи и всичко, защото бѣше естествено много бързъ и сертъ (жестокъ) и не му се сѣди насрѣща съ угаждане. Оставихъ го тамъ съ г-жата му Мария, сестрининото ми момиче Дафина и братчето ѝ Ан-